

[Per Hækkerup.]

at det var ikke tilstrækkelig betryggende. Men man har ikke lov at sige, at der ikke lå noget tilbud om et skatteloft. Det er i strid med sandheden. Vi var dengang villige til at forhandle om, hvor det skulle placeres, men parterne var ikke tilstrækkelig villige til at give sig — og med parterne mener jeg på den ene side regeringen og socialdemokratiet og på den anden side de konservative og de radikale. De var ikke villige til at give sig tilstrækkeligt til, at et kompromis kunne opnås.

Og så vil jeg gerne sige lidt til hr. Hilmar Baunsgaard i fortsættelse af det, statsministeren sagde.

Når hr. Hilmar Baunsgaard siger, at forhandlingerne mellem socialdemokratiet og SF hænger sammen med den nuværende afgørelse, og når statsministeren nu har oplyst om, hvad vi nåede frem til at kunne forelægge vore respektive folketingsgrupper som et grundlag for det videre arbejde, så synes jeg, der er grund til at sige til hr. Hilmar Baunsgaard, at der blev jo ikke nogen bukser ud af det skind, og derfor kan hr. Hilmar Baunsgaard ikke med den motivering afvise at tage et medansvar for det, der nu skal ske. Hr. Hilmar Baunsgaard kunne måske op til dette tidspunkt eller op til i går have sagt: da vi ikke ved, hvad regeringen og hvad socialdemokratiet forpligter sig til i disse forhandlinger med socialistisk folkeparti, så vil vi ikke tage stilling; men nu ved hr. Hilmar Baunsgaard det, nu ved det radikale venstre, at vi ikke har sluttet nogen aftale, og derfor kan hr. Hilmar Baunsgaard ikke bruge det som motivering for ikke at ville tage — lad mig bruge det udtryk — et medansvar for en lovgivning, som hr. Hilmar Baunsgaard godt ved er sagligt velmotiveret.

Så siger hr. Hilmar Baunsgaard: der er jo sket ændringer, siden vi diskuterede avancestoploven, ændringer i regeringens oplæg, destruktion er blevet til indefrysning. Jeg tror, hr. Hilmar Baunsgaard er så vel vidende om arbejdsmarkedets forhold og de reelle økonomiske faktorer her i landet, at han ved, at den ændring, der er sket fra ordlyden destruktion til ordlyden indefrysning, er ganske minimal. Hr. Hilmar Baunsgaard ved, at det, der i foråret 1969 bliver afgørende for, hvorledes det skal gå med en

fremtidig dyrtidsordning såvel som med de øvrige vilkår på arbejdsmarkedet, er landets økonomiske situation, er arbejdsmarkedsparternes gensidige styrkeforhold og ikke, om man har destrueret eller indefrosset en dyrtidsportion.

Videre siger hr. Hilmar Baunsgaard, at stokkemethoden gør ikke indtryk på det radikale venstre. Næ, det vil jeg da sandelig håbe den ikke gør. Jeg ved slet ikke, hvad stokkemethoden er; det er ikke noget, vi bruger i socialdemokratiet. Ja men det er dog en forfærdelig om samvittighed, man har, siden hver eneste gang man anvender og anfører ansvarsforholdet, så opfattes det som en frygtelig stokkemethode. Det må da være ganske naturligt, at man foreholder f. eks. i dette tilfælde det radikale venstres ansvar. Det kan da ikke være stokkemethode. Nej, så ømfindelig kan man ikke være.

I forlængelse af den diskussion, vi havde i forgårs, vil jeg gerne stille et konkret spørgsmål til hr. Hilmar Baunsgaard. Jeg har forstået, at der i dag i finansudvalget har været nogle forhandlinger om en forsvarsmæssig bevilling. Har den omstændighed, at det radikale venstre undlod at tage stilling til dette spørgsmål, den konsekvens, at det radikale venstre har svigtet det forsvarsforlig, det har sat sit navn under? Jeg tror, at de øvrige partiers medlemmer nærer en begrænset frygt herfor; men jeg vil være meget interesseret i, om det er tilfældet, for så er det jo en bebudelse af en politisk linje, som også vil have politiske konsekvenser fremover.

Til hr. Niels Westerby vil jeg gerne sige, at når han taler om, at der er nederlagsstemning i befolkningen, så forstår jeg, at denne fornemmelse er knyttet til hans særlige omgangskreds. Det vil skade på længere sigt, siger hr. Niels Westerby, at støtte regeringens projekt, det vil skade befolkningens forståelse for en nødvendig politik. Ja, det er jo altså lige strengt nok at skulle høre på. Jeg kan da ikke tænke mig, at hr. Poul Antonsen virkelig vil underskrive på sådan en udtalelse. Hr. Poul Antonsen, som dog har en vis erfaring for, hvordan det går til på arbejdsmarkedet og i det økonomiske liv, ved jo udmærket godt, at den omstændighed, at vi her har en situation, hvor de store lønmodtagerorganisationer god-